

דף לב.

עין משפט א.

אה"ע סימן קמא סעיף נט

נט. אם הבעל ביטל הגט ששלח לה ביד שלוחו לפני שהגיע לידה הרי זה בטל. אבל הגיע לידה או ליד שליח קבלה שלה מידו אינו יכול לבטלו, אפי' בתוך כדי דיבור ^ה.

הגה: ס. י"א דאין מומר מגרש ע"י שליח דחיישינן שמא יבטלנו. ואפי' קיבל בקנין ובשבועה וחרם שלא יבטלנו חיישינן שמא יעבור על שבועתו. וי"א שיש עצה לזה שימנה שליח קבלה בלשון זכי לאשתי בגט זה, ואח"כ נוטלו ממנו וממנה אותו שליח הולכה ואומרים לו הדיינים הוי יודע שמגורשת כבר, ואז אינו עולה על דעתו של המומר לבטלו, ואין לעשות ההיפך שימנה שליח הולכה מקודם ואח"כ לקבלה ^ט.

עין משפט ב.

אה"ע סימן קמא סעיף ס

סא. אם הבעל רוצה לבטל הגט, לכתחילה יבטלנו בפני השליח או האשה. ובדיעבד מהני בפני שני עדים. ואין הבעל נאמן שביטלו אא"כ האשה או השליח מודים, או ישנם עדים שביטלו.

הגה: סב. ביטולו של שליח הגט צריך בפני שנים זה בפני זה, אבל ביטול הגט עצמו מהני אפי' זה שלא בפני זה ^י.

ה. גיטין ל"ב ע"א. במשנה. ועיין מה שהקשה בט"ז מגמ' בריש השולח דאיתא הגיע לידה אינו יכול לבטלו ופריך פשיטא, ואמאי לא משני דקמ"ל שאפי' בתוכ"ד אינו יכול לבטל ונשאר בצ"ע, ואולי י"ל בדרך אפשר דמכיון שישנה דעה דבתוך כדי דיבור אפשר לבטלו ועיין בתרא קכ"ט ע"ב א"כ אפשר דהגמ' בהשולח מקשה לכו"ע אף לדעה זו ומיישבת ישוב גם לדעה זו דמהני ביטול.

ט. דאם יקדים שליח הולכה ואח"כ קבלה בזה הוא מבטל שליח להולכה ונשאר שליח לקבלה ואין הבעל יכול למנות שליח קבלה אפי' במקום שזכות הוא לה לפי הסוברים כן, ועיין בסי' ק"מ סעיף י"א.

י. כיון שבביטול השליחות מבטל דבר שנעשה כבר צריך ראיה והוכחה שביטל, ע"כ צריך זה בפני זה, אבל לבטל הגט שעדיין לא נתגרשה בו הוי כאלו מוסר מודעה ומהני זה שלא בפני זה, ב"ש ס"ק צ"ד. והא דביטול הגט מהני זה שלא בפני זה כ"כ הריב"ש.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קמא סעיף כב

סב. אין הגט בטל בגילוי דעתו בלבד שרצונו לבטלו, ואפי' אם היה רץ להשיג השליח כדי לבטלו ולא השיג אותו עד שמסרו לאשה הוי גט^ב. וה"ה באמר לשליח תן לי גט זה ואני אתן לך גט אחר, לא חשיב ביטול.

הגה: סה. אפשר לבטל שליח ע"י כתיבה^ל.

הגה: סו. אמר לשליח אם תבוא אלי האשה אקיימנה, הוי רק גילוי מילתא ולא הוי ביטול לגט^מ.

עין משפט ד.

אה"ע סימן קמא סעיף סג

סג. הלשונות המועילים לביטול הגט הם: בטל הוא, אי אפשרי בו, לא יועיל, לא יתיר, לא יעזוב, לא ישלח, לא יגרש, יהא כחרס, הרי הוא כחרס.

ושאינם מועילים: גט זה אינו גט, פסול הוא, אינו מועיל, אינו מתיר, אינו משלח, אינו מגרש, חרס הוא, בכל אלו הלשונות לא אמר כלום^נ.

סח. אמר גט זה בטל ולא אמר הוא או אמר בטל בפועל עבר, הרי זה ספק מגורשת^ס.

כ. וה"ה אם מינה שליח אחר לבטל השליח הראשון, ולא הספיק עד שנמסר ליד האשה. ועיין במרדכי

ל. תשובת הר"ן מובא בב"י. והיינו בפני עדים חתומים על הכתב.

מ. הרא"ש בתשובה. ועיין בט"ז שמפרש דאמר לו כך לאחר שמינה אותו לשליח הגט ולאחר כדי דיבור, דאם בשעת נתינת הגט לשליח אמר לו כן הופך להיות תנאי ואם תבוא אליו לעיר שלו התבטלה השליחות ע"ש.

נ. ומ"מ הוי עירעור לפוסלו וצריך שיתקיים בחותמיו, כ"כ בשו"ע סעיף ס"ה. וזה בלא גילה דעתו אבל אם גילה דעתו לבטלו ואח"כ אמר לשונות שאינם מועילים לאו כלום ולא הוי עירעור, כ"כ רש"י שם בדף ל"ד, דהא ראינו שכוונתו לבטל ולא לערער, כ"כ הב"ש.

ס. אם אמר בצירי תחת הטי"ת זה להבא, ובפתח תחת הטי"ת לשון עבר, כ"כ הב"ש.

עין משפט ה.

הו"מ סימן רמה סעיף י

יא. המקבל מתנה וזכה בה, ואחר שבאה לידו שתק ואח"כ אמר איני רוצה בה, או איני מקבלה, או הרי היא בטלה, או מום ^ע זה גליתי בה הרי היא הפקר ^פ וכל הקודם זכה בה.

הגה: ואם יש לו בעל חוב גובה ממנה ^ז. אבל היה מעיקרא צווח שאין רצונו בה לא קנה וחוזרת לבעלים הראשונים.

הגה: אמר אי איפשי בה ^ק אם המתנה מטלטלין הויה הפקר, ואם המתנה קרקע מאחר ששתק מתחילה אין בדבריו כלום.

הגה: אמר המקבל גם אחרי ששתק לשון שמשמע ממנו שלא היתה מתנה מעיקרא נאמן בהודאתו ^ר אף שחב בזה לבעל חובו.

דף לב:

עין משפט א.ב.

הו"מ סימן רמז סעיף ב

ב. במה דברים אמורים שאמר לו "זכה" במתנה זו לפלוני אבל אמר לו הולך לפלוני, יכול לחזור בו כל זמן שלא הגיע ליד המקבל ^ש.

^ע. דוקא מום הנראה לכל שניכר שהוא משקר. סמ"ע ס"ק ט"ז.

^פ. אם היא מטלטלין אבל אם המתנה קרקע לא שייך בה הפקר כמו שמסיים הרמ"א, וזה לדעת רש"י בכריתות כ"ד ע"א ד"ה תבטל והרא"ש בגיטין פ"ד סי' ג' כת' דדוקא במטלטלין שייך הפקר, אבל לדעת הרמב"ם פ"ד מזכיה ה"א גם בקרקע שייך הפקר, ועיין בסמ"ע ס"ק כ"ב. והרמב"ם חולק וס"ל דוקא בלשון אי אפשי הוי לשון הפקר. סמ"ע ס"ק י"ז.

^ז. ואפי' בעל חוב במלוה על פה גובה ממנה, ט"ז. ואם הבעל חוב הוא שזכה בו בתורת הפקר לא נפטר המקבל מחובו, ורק כשזכה בו אחר מתורת הפקר והבעל חוב זכה בו בתורת גוביינא נפטר הבעל חוב מחובו. ביאורים ס"ק ה'.

^ק. זה לדעת רש"י בכריתות כ"ד ע"א ד"ה ה"ג תבטל, אבל לדעת הרמב"ם אין הפרש בין אמר אי איפשי לבין אמר איני רוצה בה.

^ר. טור מרש"י בגיטין ל"ב ע"א ד"ה לא, והרא"ש לאפוקי מהראב"ד.

^ש. דדוקא בהלואה הולך הוי כזכי, משא"כ במתנה כמבואר בסי' קכ"ה סעיף ה'. סמ"ע ס"ק ד'.

אבל אם המקבל עני אינו יכול לחזור בו ^ת. ואם היא מתנה מועטת אפי' לעשיר יש בה משום מחוסר אמנה.

הגה: אשת שמעון שנתנה מתנה בשעת חליה ^א ונתרצה בעלה, ואח"כ רוצה לחזור בו אם זו מתנה לעני לא יכול לחזור בו.

עין משפט ג.ד.ה. **אח"ע סימן קמא סעיף סג**
עין לעיל דף לב. עין משפט ד

עין משפט ו.ז. **אח"ע סימן קמא סעיף סו**

ע. כשביטל השליחות יכול לגרש בגט זה לכשירצה, אבל אם ביטל הגט עצמו כגון שאמר גט ששלחתי בטל הוא מלהיות גט, אינו מגרש בו. ואם גירש בו הוי ספק מגורשת ^ב.

עין משפט ז. **אח"ע סימן מ סעיף א**

א. האומר לאשה הרי את מקודשת לי בפרוטה זו לאחר ל' יום, אע"פ שנתאכלו המעות בתוך ל' יום, הרי זו מקודשת לאחר ל' יום ^ג. ואם חזרה בה או הוא חזר בו, אינה מקודשת ^ד.
וי"א דאם קידשה בשטר לאחר ל' יום, ואינו בעין לאחר ל' יום, אינה מקודשת ^ה.

ת. דאסור לחזור משום נדר לצדקה. ודוקא בממון אבל נדר להטריח עצמו בגופו, מסתפק המהרי"ק בשורש קל"ג ענף ב' אם חייב לקיים דבריו. ש"ך ס"ק א'. ובנדר ממון ולא הוה בידו לקיים בשעת הנדר צ"ע.
א. בב"ש באהע"ז סי' צ' ס"ק מ' כתב דוקא כשנתרצה הבעל בלי הפצרה שלה. ע"ש.
ב. כרב נחמן שם ל"ב ע"ב. וספק מגורשת כ"כ הרשב"א והרמב"ן, וה"ה בביטל כשהגט בידו וגירש בו הוי ספק מגורשת.
ג. לא דמי למשוך פרה זו ולא תקנה אלא לאחר ל' יום דלא קנה, דלאחר ל' יום אין במשיכה ממש ובמה יקנה. אבל כאן אם היא תחזור בה צריכה להחזיר המעות והוי כאילו נתן לה המעות בסוף ל' יום. כ"כ הר"ן והביאו הח"מ.
ד. אם הוא חזר בו אינה חייבת להחזיר לו המעות, אבל אם חזרה היא בה חייבת להחזיר לו וחוב עליה, כ"כ הח"מ ס"ק ב'.
ה. ואם קידשה בשטר והנייר שווה פרוטה, הוי קידושי כסף. כ"כ הר"ן.

הגה: ב. המקדש אשה על ל' יום מקודשת לעולם. והוא שקידשה בכסף אבל בשטר בכה"ג ספק מקודשת.^י

עין משפט ט. אח"ע סימן קמא סעיף פ

ס. סא. אם הבעל רוצה לבטל הגט, לכתחילה יבטלנו בפני השליח או האשה. ובדיעבד מהני בפני שני עדים. ואין הבעל נאמן שביטלו אא"כ האשה או השליח מודים, או ישנם עדים שביטלו.

הגה: סב. ביטולו של שליח הגט צריך בפני שנים זה בפני זה, אבל ביטול הגט עצמו מהני אפי' זה שלא בפני זה.^י

י. דין זה כתבו הר"ן מהירושלמי ושם דקדושי שטר אינה מקודשת, דמגירושין יליף לה, ועיין בסי' קל"ז סעיף ה' ובח"מ שם ס"ק ה' דפסק בשטר בכה"ג ספק מגורשת, לפ"ז בכה"ג בקידושין בשטר ספק מקודשת.

ז. כיון שבביטול השליחות מבטל דבר שנעשה כבר צריך ראייה והוכחה שביטל, ע"כ צריך זה בפני זה, אבל לבטל הגט שעדיין לא נתגרשה בו הוי כאלו מוסר מודעה ומהני זה שלא בפני זה, ב"ש ס"ק צ"ד. והא דביטול הגט מהני זה שלא בפני זה כ"כ הריב"ש.